

— Хайде, ще почакаме, — съгласи се и баща ми. Излѣзохъ изъ стаята, като взехъ изписания съ цифри листъ. Насаме, пакъ се мъчехъ да намѣря решението, но, уви, мина се цѣль часъ и нищо не излизаше.

Страшно ми бѣше мъчно и срамно. Не смѣяхъ да се покажа предъ очитѣ на баща си и гоститѣ. Отъ вълнение ту огънь ме избиваше, ту трѣпки ме обземаха. Пакъ ми дойде на ума, че малкиятъ ми приятелъ Вилиамъ, навѣрно, знае дѣлението и ще реши веднага задачата. Билли ще ме заведе скоро у него и най-много следъ половина часъ ще си бѣда въ къщи. Задачата ще е решена и ловцитѣ не ще се усмихватъ подигравателно.

Струваше ми се, че баща ми съвсемъ напразно ми запрети да отида у Вилиама. Въ околността всичко бѣ тихо, времето бѣше чудесно и азъ ще успѣя да се върна преди да се смрачи. . .

Безъ да му мисля много, оседлахъ кончето си, мушнахъ револвера въ пояса си, праметнахъ пушката презъ рамо, пѣхнахъ листа съ смѣтката въ джеба си и, безъ да се обадя нѣкому, припуснахъ въ галопъ.

### III

**Приятелска помощъ.** — Азъ не се разкаяхъ никакъ за постѣпката си. Нищо не ми се случи по пътя и скоро стигнахъ до къщата на Вилиамовия баща. У тѣхъ сѣщо бѣше тихо спокойно. Възрастнитѣ работѣха изъ полето, а въ къщи бѣше само малкиятъ ми приятелъ и една полуслѣпа бабичка.

Споменахъ вече, че Вилиамъ бѣше по-дребенъ и по-слабъ отъ мене, затова въ училище често трѣбваше да се застъпвамъ за него, когато го бияха по-